Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 263 van 18 september 2026
in de zaak X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. BOUDRY**
Rue Georges Attout 56
5004 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 19 juni 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 24 mei 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV-wet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. BOUDRY en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 april 2026 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 2 november 2023 en op 12 januari 2026 in Duitsland omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 5 mei 2026 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Duitse autoriteiten.

1.4. Op 7 mei 2026 stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 24 mei 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:*
(…)
+ 3 minderjarige kinderen:
(…)
die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.
Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland.
Bijgevolg wordt de betrokkene gelast zich binnen de 10 dagen te begeven naar en zich aan te melden bij de Duitse autoriteiten.
REDEN VAN DE BESLISSING :
België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.
Mevrouw G., S. (…), verder de betrokkene, die verklaarde de Turkse nationaliteit te hebben, diende op 28.04.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde geen originele identiteitsdocumenten voor. Zij verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad.
Op 04.05.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde zij dat zij in oktober 2023 Turkije verliet en met de vrachtwagen via onbekende landen naar Duitsland reisde. De betrokkene verklaarde dat zij er een verzoek om internationale bescherming indiende, maar er een negatieve beslissing en een bevel om het land te verlaten kreeg. Zij verklaarde dat zij opvang kreeg in Duitsland. Zij verklaarde dat zij op 27.04.2026 naar België kwam.
Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot twee treffers in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 02.11.2023 en 12.01.2026 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland.
Op 05.05.2026 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 07.05.2026 stemden de Duitse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.
De betrokkene werd gehoord op 04.05.2026 en verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met G., R. (…), man, drie jaar ouder dan de betrokkene, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België. De betrokkene verklaarde drie kinderen te hebben: G., N. (…), vrouw, geboren in 2019, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België; G., A. (…), man, geboren in 2015, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België; en G., S. (…), vrouw, geboren in 2012, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België. De betrokkene diende samen met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen in België een verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaarde een neef te hebben in Duitsland. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.
Tijdens haar persoonlijk onderhoud op 04.05.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat zij naar België kwam omdat ze er misschien voordelen zal hebben. Ze verklaarde dat ze veel stress had in Duitsland en depressief was. Ze verklaarde dat ze het land moest verlaten en dat ze hoopt dat ze in België meer kansen zal hebben. Ze verklaarde dat ze niet wil worden teruggestuurd naar Turkije of Duitsland. Ze gaf aan dat ze geen andere keuze had. De betrokkene verklaarde dat zij niet terug wil naar Duitsland omdat ze zouden worden gerepatrieerd. Ze gaf aan geen andere bezwaren te hebben. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat alles goed gaat. Ze verklaarde dat ze een medisch probleem had en om de zes maanden controle had en werd geopereerd. Ze gaf aan dat ze nog opvolging nodig heeft. Ze gaf aan dat ze het psychisch moeilijk had door de oproepingen van de Duitse politie. Ze gaf aan dat ze een depressie had en een behandeling nodig zal zijn.
Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van

een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 07.05.2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming van de Duitse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde dat Duitsland haar zou terugsturen naar Turkije. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door

de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.
We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.
We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Duitsland ingediend verzoek.
We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.
Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lena Riemer, Lea Rau and Ronith Schalast, "Country Report: Germany – 2024 update", laatste update in 2025, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).
De betrokkene verklaarde dat ze opvang kreeg in Duitsland. De betrokkene verklaarde dat zij niet terug wil naar Duitsland omdat ze zouden worden gerepatrieerd. Ze gaf aan geen andere bezwaren te hebben.
Het aantal verzoeken om internationale bescherming daalde in Duitsland van 351 915 in 2023 naar 229 751 in 2024 (zie blz. 9 van het AIDA-rapport van 2024 en blz. 9 van het AIDA-rapport van 2025). In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, of problemen ondervinden met betrekking tot andere zaken (blz. 81). Asielzoekers hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen. Zij ontvangen dat certificaat doorgaans binnen enkele dagen nadat zij zich bij de autoriteiten hebben aangemeld (blz. 155).
Volgens het AIDA-rapport moeten verzoekers eerst in een initieel opvangcentrum verblijven voor een periode tot 18 maanden (blz. 154). Er zijn geen gevallen bekend van personen die geen toegang kregen tot opvang ten gevolge van een gebrek aan capaciteit (blz. 175). Het AIDA-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initiële en collectieve opvangcentra (blz. 175-181). Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum (blz. 175). Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen die het afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen.
We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.
De betrokkene verklaarde dat zij naar België kwam omdat ze er misschien voordelen zal hebben. Ze verklaarde dat ze veel stress had in Duitsland en depressief was. Ze verklaarde dat ze het land moest verlaten en dat ze hoopt dat ze in België meer kansen zal hebben. Ze verklaarde dat ze niet wil worden teruggestuurd naar Turkije of Duitsland. Ze gaf aan dat ze geen andere keuze had. In verband met het bovenstaande wensen we te herhalen dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. We wijzen er ook nogmaals op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Duitsland. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.

De betrokkene diende samen met haar echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in. We merken op dat er ook voor haar echtgenoot een terugnameverzoek aan de Duitse instanties werd gericht en dat de Duitse instanties ook voor hem op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 instemden met terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Ook voor hem wordt een overdrachtsbesluit uitgevaardigd, op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat ze veel stress had in Duitsland en depressief was. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat alles goed gaat. Ze verklaarde dat ze een medisch probleem had en om de zes maanden controle had en werd geopereerd. Ze gaf aan dat ze nog opvolging nodig heeft. Ze gaf aan dat ze het psychisch moeilijk had door de oproepingen van de Duitse politie. Ze gaf aan dat ze een depressie had en een behandeling nodig zal zijn. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Duitsland vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd. Gedurende de eerste 36 maanden is de medische zorg beperkt tot acute ziekten of pijn (blz. 191). Volgens het AIDA-rapport zijn psychologische zorgen beschikbaar, maar kunnen er zich moeilijkheden voordoen op dit gebied, bijvoorbeeld lange afstand tot gespecialiseerde centra, wachttijden en taalbarrières (blz. 193-194). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.
In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.
Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.
Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.
De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.
Indien betrokkene zich niet aanbiedt bij voormelde autoriteiten binnen de opgegeven termijn, behoudens verlenging ervan op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zal op grond van artikel 51/5,§4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980, de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een vasthouding met het oog op de gecontroleerde overdracht van betrokkene aan de verantwoordelijke lidstaat."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid wat volgt:

"*Er kan alleen maar vastgesteld worden dat de minderjarige kinderen in onderhavige procedure enkel en alleen worden vertegenwoordigd door de moeder en niet door de vader.*
In toepassing van artikel 376 van het oud Burgerlijk Wetboek en artikel 35 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht kan een beroepsprocedure namens een minderjarige slechts op ontvankelijk wijze worden ingeleid door beide ouders indien beide ouders het ouderlijk gezag uitoefenen.
Ter illustratie kan worden verwezen naar volgende rechtspraak:
• RVV nr. 148 094 van 18 juni 2015
De wettelijke vertegenwoordiging van 'begeleide' minderjarige vreemdelingen wordt krachtens artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna verkort: het WIPR) beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij. De definitie die in artikel 4 van het WIPR wordt gegeven aan de gewone verblijfplaats houdt rekening met de feitelijke omstandigheden en staat los van de wettigheid van dit verblijf, waardoor de vertegenwoordiging van begeleide minderjarige vreemdelingen in casu door de Belgische regels ter zake zal worden beheerst.
Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 van het Burgerlijk Wetboek (hierna verkort: het BW), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordigers voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid van het BW). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid van het BW), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686, AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoekster wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. De exceptie wordt aangenomen.
De vordering is onontvankelijk voor zover als ze wordt ingediend door of namens de minderjarige kinderen."

3.2. Voor zover het beroep ingediend wordt door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar drie minderjarige kinderen, acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep onontvankelijk.
Uit geen enkel stuk blijkt immers dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen in onderhavig beroep.

3.3. Een niet-ontvoogde minderjarige is in principe onbekwaam om in eigen naam een beroep tot nietigverklaring in te stellen. Om regelmatig een dergelijk beroep in te stellen, dient hij te worden vertegenwoordigd door hen die het ouderlijk gezag over zijn persoon uitoefenen (zie RvS 6 november 2018, nr. 242.839). In situaties waarbij de betrokkenen niet de Belgische nationaliteit hebben, worden krachtens artikel 35, §1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht *"(h)et ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar (…) beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996*". Artikel 17 van dit Verdrag, dat goedgekeurd werd bij wet van 5 mei 2014 (inwerkingtreding 1 september 2014) luidt als volgt: "*De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats*."

3.4. Gelet op het feit dat zowel de drie minderjarige kinderen als de verzoekende partij en haar echtgenoot in België verblijven, wordt de uitoefening van het ouderlijk gezag in onderhavig geval beheerst door het Belgische recht. Uit de artikelen 373 en 374 van het (oud) Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Wat de vertegenwoordiging van de minderjarige betreft, heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder wordt geacht te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het (oud) Burgerlijk Wetboek) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het (oud) Burgerlijk Wetboek) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171). In het kader van een beroep tegen een administratieve beslissing dienen de ouders in beginsel gezamenlijk op te treden, tenzij de alleen handelende ouder aantoont dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag. In het voorliggende geval wordt niet aangetoond dat het ouderlijk gezag exclusief door de moeder zou worden uitgeoefend. De vader van de minderjarige kinderen is gekend en verblijft minstens sinds 28 april 2026 – en aldus op het ogenblik van het indienen van onderhavig verzoekschrift – in België.

3.5. Bij het indienen van de voorliggende vordering worden de minderjarige kinderen enkel vertegenwoordigd door de moeder. Zij kan niet alleen als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen optreden (cf. RvS 29 juli 2013, nr. 224.407; RvS 21 december 2012, nr. 221.436; RvS 23 november 2011, nr. 217.016).

3.6. Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat de verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

4. Bevoegdheid van en procedure voor de Raad

4.1. Artikel 2.59, §1, tweede lid, 4° en derde lid van de RvV-wet luidt als volgt:

"*De rechter gaat over tot een onderzoek ex nunc indien het één van de volgende beslissingen betreft:*
(…)
4° een overdrachtsbesluit.
In het geval van een beroep gericht tegen een overdrachtsbesluit bedoeld in het eerste lid, 4°, beperkt de rechter de draagwijdte van het onderzoek van het beroep tegen een overdrachtsbesluit zoals bepaald in artikel 43, lid 1, van de Asiel- en migratiebeheerverordening."

Op 12 juni 2026 is de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR), in werking getreden.

De AMMR is vanaf 12 juni 2026 onmiddellijk van toepassing en regelt, maar beperkt tevens ook de onderzoeksbevoegdheid van de Raad inzake beroepen tegen overdrachtsbesluiten.

Zo bepaalt artikel 43 van de AMMR:
"*1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 36, lid 1, punten b) en c), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een doeltreffend rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.*
De draagwijdte van een dergelijk rechtsmiddel is beperkt tot een beoordeling of:
a) de overdracht voor de betrokken persoon een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten;
b) er sprake is van omstandigheden na het overdrachtsbesluit die bepalend zijn voor de juiste toepassing van deze verordening;
c) inbreuk is gemaakt op de artikelen 25 tot en met 28 en artikel 34, in het geval van op grond van artikel 36, lid 1, punt a), overgenomen personen."

4.2. Conform artikel 2.27, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet is de versnelde procedure van toepassing.

5. Op de bestreden beslissing toepasselijke regelgeving

Artikel 84.2 van de AMMR is een overgangsbepaling die als volgt luidt: "*Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat vóór 12 juni 2026 is geregistreerd, wordt bepaald volgens de in Verordening (EU) nr. 604/2013 vastgelegde criteria.*"

De criteria van de Dublin III-Verordening zijn *in casu* van toepassing.

6. Onderzoek van het beroep in de mate dat het werd ingediend door de verzoekende partij in eigen naam

6.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de Dublin III-Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar eerste en tweede middel toe als volgt:

"*De bestreden beslissing miskent de bijzondere psychologische kwetsbaarheid van verzoekster en voert geen daadwerkelijk individueel onderzoek naar de gevolgen van een overdracht naar Duitsland.*
Verzoekster legde tijdens haar procedure uit dat zij sinds meerdere jaren ernstige psychische moeilijkheden ondervindt.
Na de kennisgeving van de bestreden beslissing werd haar toestand verder geëvalueerd door een klinisch psycholoog.
Uit het neergelegde psychologisch verslag blijkt dat verzoekster lijdt aan een ernstige psychische kwetsbaarheid die rechtstreeks verband houdt met de opeenvolgende traumatische gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt, de onzekerheid van haar asielprocedure, de migratietrajecten van Turkije naar Duitsland en vervolgens naar België, alsook haar familiale situatie.
De psycholoog stelt vast dat verzoekster kampt met chronische angstklachten, traumatische herbelevingssymptomen, ernstige emotionele uitputting, slaapproblemen, een duurzaam gevoel van machteloosheid en een afname van haar aanpassingsvermogen.
Het verslag benadrukt bovendien dat verzoekster een uitgesproken kwetsbaarheid vertoont ten aanzien van situaties van instabiliteit, onzekerheid en gedwongen verplaatsingen.
Volgens de psycholoog zou een nieuwe overdracht naar een ander land een ernstige psychologische risicofactor vormen en aanleiding kunnen geven tot een aanzienlijke verslechtering van haar geestelijke gezondheidstoestand, met zelfs het risico op het ontstaan van een majeure depressieve episode.
Het verslag besluit uitdrukkelijk dat de huidige stabiliteit van verzoekster en haar gezin zoveel mogelijk moet worden behouden en dat nieuwe breuken in haar referentiekader moeten worden vermeden.
Deze vaststellingen zijn rechtstreeks relevant in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, inzonderheid het arrest C.K. e.a. tegen Slovenië van 16 februari 2017 (C-578/16 PPU).
In dat arrest heeft het Hof geoordeeld dat een overdracht in het kader van de Dublin III Verordening verboden kan zijn wanneerzij, gelet op de bijzondere gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker, leidt tot een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare verslechtering van diens gezondheidstoestand.
De Belgische autoriteiten dienen bijgevolg niet enkel de algemene situatie in de verantwoordelijke lidstaat te onderzoeken, maar eveneens de concrete gevolgen die de overdracht zelf zal hebben voor de betrokken persoon.
In casu heeft de verwerende partij dit onderzoek niet verricht.
De bestreden beslissing beperkt zich tot algemene beschouwingen over de kwaliteit van de Duitse gezondheidszorg en stelt louter dat Duitsland beschikt over medische voorzieningen.
Een dergelijke motivering mist elk verband met de werkelijke problematiek.
De vraag is immers niet of er in Duitsland psychiaters of psychologen bestaan.
De relevante vraag is of de gedwongen overdracht zelf een ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van verzoekster kan veroorzaken.
Uit het psychologisch verslag blijkt duidelijk dat dit risico reëel aanwezig is.
De administratie heeft nagelaten deze specifieke kwetsbaarheid te onderzoeken.
Zij heeft evenmin een medisch tegenonderzoek bevolen of bijkomende informatie ingewonnen.
Door zich te beperken tot een abstracte verwijzing naar de Duitse gezondheidszorg heeft zij haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.
Daarenboven dient rekening te worden gehouden met de aanwezigheid van drie minderjarige kinderen.
Uit het psychologisch verslag blijkt dat verzoekster binnen het gezin de centrale emotionele en organisatorische rol vervult.
Een ernstige psychische ontregeling van verzoekster zou bijgevolg rechtstreeks gevolgen hebben voor het welzijn van de kinderen.
Het belang van het kind, beschermd door artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, vereist dat hiermee rekening wordt gehouden.
De bestreden beslissing bevat geen enkele concrete analyse van deze gevolgen.
Ten slotte heeft de administratie nagelaten om daadwerkelijk te onderzoeken of toepassing moest worden gemaakt van artikel 17 van de Dublin ITI-Verordening.
De combinatie van een ernstige psychologische kwetsbaarheid, drie minderjarige kinderen, een langdurig migratietraject en het risico op een aanzienlijke verslechtering van de gezondheidstoestand vormde een uitzonderlijke humanitaire situatie die minstens een individuele beoordeling van de soevereiniteitsclausule vereiste.
De bestreden beslissing bevat hierover geen enkele afdoende motivering.
Het middel is gegrond."

en:

"*De administratie dient de feitelijke en juridische redenen van haar beslissing duidelijk uiteen te zetten.*
De motivering moet bovendien adequaat zijn en beantwoorden aan de concrete argumenten die door de betrokkene werden aangevoerd.

In het voorliggende geval bestaat de motivering hoofdzakelijk uit standaardoverwegingen die letterlijk in een groot aantal Dublinbeslissingen worden gebruikt.
De administratie verwijst uitvoerig naar algemene rechtspraak, algemene passages uit AIDA rapporten en abstracte beginselen.
Daaruit blijkt niet dat een werkelijk individueel onderzoek heeft plaatsgevonden.
Een dergelijke stereotiepe motivering voldoet niet aan de vereisten van de wet van 29 juli 1991.
De beslissing vermeldt dat verzoekster psychologische problemen heeft en een behandeling nodig zou hebben.
Niettemin wordt onmiddellijk besloten dat er geen probleem bestaat omdat Duitsland over een gezondheidszorgsysteem beschikt.
Deze redenering is onvoldoende.
Het gaat niet om de algemene kwaliteit van de Duitse gezondheidszorg.
De vraag is of verzoekster in haar concrete situatie daadwerkelijk toegang zal hebben tot passende behandeling.
De beslissing bevat geen enkel element waaruit blijkt dat dit werd onderzocht.
De administratie verwijst naar het AIDA-rapport.
Nochtans blijkt uit datzelfde rapport dat er in Duitsland belangrijke praktische problemen bestaan inzake toegang tot gespecialiseerde psychologische zorg, wachttijden, taalproblemen en regionale verschillen.
De administratie neemt enkel de elementen over die haar standpunt ondersteunen en negeert de kritische vaststellingen.
Een dergelijke selectieve lezing is strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.
Bovendien onderzoekt de beslissing niet op ernstige wijze de situatie van verzoeksters kinderen.
De aanwezigheid van drie minderjarige kinderen wordt louter vermeld.
Een concrete beoordeling ontbreekt volledig.
Het Hof van Justitie heeft nochtans geoordeeld dat het belang van het kind een primaire overweging moet vormen.
Dit vereist een daadwerkelijke analyse.
De administratie heeft evenmin onderzocht of de opeenvolgende asielprocedures, de eerdere negatieve beslissing in Duitsland en de voortdurende onzekerheid een bijzondere kwetsbaarheid creëren.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds geoordeeld dat een beslissing vernietigd moet worden wanneer zij geen rekening houdt met alle relevante elementen van het dossier.
Dat is hier het geval.
Ten slotte blijkt nergens uit de beslissing dat de administratie alternatieven heeft onderzocht.
Er wordt niet nagegaan of humanitaire redenen een behandeling van het dossier in België rechtvaardigen.
Er wordt evenmin onderzocht of de eenheid en stabiliteit van het gezin beter kunnen worden gewaarborgd door behandeling van het verzoek in België.
De motivering blijft oppervlakkig en abstract.
Bijgevolg voldoet de bestreden beslissing niet aan de vereisten van de formele en materiële motiveringsplicht.
Het middel is gegrond."

6.2. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 alsook artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot algemene beschouwingen over de kwaliteit van de Duitse gezondheidszorg en louter stelt dat Duitsland beschikt over medische voorzieningen, dat een dergelijke motivering elk verband mist met de werkelijke problematiek, dat de relevante vraag is of de gedwongen overdracht zelf een ernstige verslechtering van haar gezondheidstoestand kan veroorzaken, dat de administratie heeft nagelaten deze specifieke kwetsbaarheid te onderzoeken, dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door zich te beperken tot een abstracte verwijzing naar de Duitse gezondheidszorg, dat onmiddellijk wordt besloten dat er geen probleem bestaat omdat Duitsland over een gezondheidszorgsysteem beschikt, dat deze redenering onvoldoende is, dat de vraag is of zij in haar concrete situatie daadwerkelijk toegang zal hebben tot een passende behandeling en dat de bestreden beslissing geen enkel element bevat waaruit blijkt dat dit werd onderzocht, wijst de Raad op hetgeen uiteengezet wordt in punt 6.6. en waaruit zal blijken dat de verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot algemene beschouwingen over de kwaliteit van de Duitse gezondheidszorg of onmiddellijk heeft besloten dat er geen probleem bestaat omdat Duitsland over een gezondheidszorgsysteem beschikt, doch tevens een individueel onderzoek heeft gevoerd naar de gevolgen

van een overdracht naar Duitsland in het licht van de gezondheidsproblemen van de verzoekende partij en heeft onderzocht of de verzoekende partij in haar concrete situatie daadwerkelijk toegang zal hebben tot een passende behandeling.

Waar de verzoekende partij stelt dat de beslissing niet op ernstige wijze de situatie van haar kinderen onderzoekt en dat een concrete beoordeling volledig ontbreekt, kan zij niet worden gevolgd, nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat de beslissing ook geldt ten aanzien van de drie minderjarige kinderen, dat de verzoekende partij verklaarde wettelijk gehuwd te zijn en verklaarde drie minderjarige kinderen te hebben, allen met huidige verblijfplaats in België, en dat zij allen samen in België een verzoek om internationale bescherming indienden, en dat er ook voor de echtgenoot van de verzoekende partij een terugnameverzoek werd gericht aan de Duitse autoriteiten en zij ook voor hem instemden op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening en er ook voor hem een overdrachtsbesluit werd uitgevaardigd. De verzoekende partij maakt, mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punt 6.8., niet aannemelijk dat deze motieven *in casu* niet volstonden.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen daadwerkelijk individueel onderzoek voert naar de gevolgen van een overdracht naar Duitsland, dat in het voorliggende geval de motivering hoofdzakelijk bestaat uit standaardoverwegingen die letterlijk in een groot aantal Dublinbeslissingen worden gebruikt, dat de administratie uitvoerig verwijst naar algemene rechtspraak, algemene passages uit AIDA-rapporten en abstracte beginselen, dat daaruit niet blijkt dat een werkelijk individueel onderzoek heeft plaatsgevonden en dat een dergelijke stereotiepe motivering niet voldoet aan de vereisten van de wet van 29 juli 1991. De Raad benadrukt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en uit wat uiteengezet wordt in punt 6.6., heeft de verwerende partij zich in de bestreden beslissing bovendien niet beperkt tot loutere standaardoverwegingen en een stereotiepe motivering, maar is zij tevens overgegaan tot een "*werkelijk individueel onderzoek*" van de redenen die de verzoekende partij tijdens haar Dublininterview heeft aangevoerd om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland, minstens maakt de verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift het tegendeel niet concreet aannemelijk. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet voldoen aan de vereisten van de wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat nergens uit de beslissing blijkt dat de verwerende partij alternatieven heeft onderzocht, toont zij niet aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden was om alternatieven te onderzoeken en hierover te motiveren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de formele motivering in de bestreden beslissing haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

6.3. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

6.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Duitsland, gezien de Duitse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de overname van de verzoekende partij op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit

dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

"*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen*."

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke aardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

6.5. De betwisting komt *in se* neer op de vraag of de algemene situatie in Duitsland voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dit alles voldoende heeft onderzocht en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Gelet op wat er in de bestreden beslissing kan worden gelezen, heeft de verwerende partij een rigoureus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland met inbegrip van Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Duitsland deze artikelen niet worden geschonden daar een overdracht aan Duitsland van de verzoekende partij niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, met name het rapport "*Asylum Information Database Country Report Germany*" – 2024, laatste update 2025 (hierna: het AIDA-rapport).

6.6. De verzoekende partij stelt dat zij tijdens haar procedure uitlegde dat zij sinds meerdere jaren ernstige psychische moeilijkheden ondervindt.

In de bestreden beslissing wordt over haar verklaringen betreffende haar gezondheidstoestand gemotiveerd als volgt:

"*De betrokkene verklaarde dat ze veel stress had in Duitsland en depressief was. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat alles goed gaat. Ze verklaarde dat ze een medisch probleem had en om de zes maanden controle had en werd geopereerd. Ze gaf aan dat ze nog opvolging nodig heeft. Ze gaf aan dat ze het psychisch moeilijk had door de oproepingen van de Duitse politie. Ze gaf aan dat ze een depressie had en een behandeling nodig zal zijn. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Duitsland vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.*
Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd. Gedurende de eerste 36 maanden is de medische zorg beperkt tot acute ziekten of pijn (blz. 191). Volgens het AIDA-rapport zijn psychologische zorgen beschikbaar, maar kunnen er zich moeilijkheden voordoen op dit gebied, bijvoorbeeld lange afstand tot gespecialiseerde centra, wachttijden en taalbarrières (blz. 193-194). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen."

Uit het administratief dossier en de voormelde motieven blijkt geenszins dat er sprake is, gelet op de door de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gekende gegevens, van een miskenning van een 'bijzondere psychologische kwetsbaarheid' in hoofde van de verzoekende partij. Door louter opnieuw op te merken dat zij sinds meerdere jaren ernstige psychische moeilijkheden ondervindt, toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij verwijst naar het AIDA-rapport, dat nochtans uit datzelfde rapport blijkt dat er in Duitsland belangrijke praktische problemen bestaan inzake toegang tot gespecialiseerde psychologische zorg, wachttijden, taalproblemen en regionale verschillen, dat de verwerende partij enkel de elementen overneemt die haar standpunt ondersteunen en de kritische vaststellingen negeert, dat een dergelijke selectieve lezing strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel, kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij de kritische vaststellingen in het AIDA-rapport geenszins negeert. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk gewezen op en rekening gehouden met voornoemde moeilijkheden die zich kunnen voordoen bij het verkrijgen van psychologische hulp in Duitsland, doch geoordeeld dat dit geenszins leidt tot de conclusie dat de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Door louter voornoemde problemen te herhalen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Evenmin toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zijn. De Raad merkt op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing tevens heeft gesteld dat in het geval van de verzoekende partij de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("*common health certificate*"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat kan worden overgemaakt en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. De verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze motieven.

De verzoekende partij stelt voorts dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen daadwerkelijk individueel onderzoek voert naar de gevolgen van een overdracht naar Duitsland, dat de verwerende partij *in casu* geen onderzoek heeft verricht naar de concrete gevolgen die de overdracht zelf voor haar zal hebben, dat de bestreden beslissing zich beperkt tot algemene beschouwingen over de kwaliteit van de Duitse gezondheidszorg en louter stelt dat Duitsland beschikt over medische voorzieningen, dat een dergelijke motivering elk verband mist met de werkelijke problematiek, dat de vraag immers niet is of er in Duitsland

psychiaters of psychologen bestaan, dat de relevante vraag is of de gedwongen overdracht zelf een ernstige verslechtering van haar gezondheidstoestand kan veroorzaken, dat de verwerende partij heeft nagelaten deze specifieke kwetsbaarheid te onderzoeken, dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door zich te beperken tot een abstracte verwijzing naar de Duitse gezondheidszorg, dat onmiddellijk wordt besloten dat er geen probleem bestaat omdat Duitsland over een gezondheidszorgsysteem beschikt, dat deze redenering onvoldoende is, dat het niet gaat om de algemene kwaliteit van de Duitse gezondheidszorg, dat de vraag is of zij in haar concrete situatie daadwerkelijk toegang zal hebben tot een passende behandeling en dat de bestreden beslissing geen enkel element bevat waaruit blijkt dat dit werd onderzocht.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit voornoemde motieven dat de verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot algemene beschouwingen over de kwaliteit van de Duitse gezondheidszorg of onmiddellijk heeft besloten dat er geen probleem bestaat omdat Duitsland over een gezondheidszorgsysteem beschikt, doch tevens een individueel onderzoek heeft gevoerd naar de gevolgen van een overdracht naar Duitsland in het licht van de gezondheidsproblemen van de verzoekende partij en heeft onderzocht of de verzoekende partij in haar concrete situatie daadwerkelijk toegang zal hebben tot een passende behandeling. Zo wordt er in de bestreden beslissing – betreffende de concrete gevolgen van de overdracht zelf – gemotiveerd dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn en geen concrete elementen werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de verzoekende partij een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Voorts wordt gemotiveerd dat er verder ook geen aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig, dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België, dat in het geval van de verzoekende partij de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“*common health certificate*”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat kan worden overgemaakt, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien, dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het “*common health certificate*” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of strijdig met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest zijn of *in casu* niet volstonden.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij geen medisch tegenonderzoek heeft bevolen of bijkomende informatie heeft ingewonnen, toont zij niet aan op grond waarvan de verwerende partij hiertoe gehouden was. Zij toont overigens niet aan, zoals zal blijken uit wat volgt, dat er sprake is van elementen/informatie die uit een medisch tegenonderzoek hadden kunnen blijken of die zij bijkomend had kunnen verschaffen, die een ander licht hadden kunnen werpen op voormelde beoordeling in de bestreden beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante informatie omtrent haar “*bijzondere psychologische kwetsbaarheid*” ten onrechte niet in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende het voorgelegde verslag van klinisch psychologe B.Y. van 2 juni 2026, dat dateert van na de bestreden beslissing, licht de verzoekende partij toe dat haar toestand na de kennisgeving van de bestreden beslissing verder werd geëvalueerd door een klinisch psychologe, dat uit het neergelegde psychologisch verslag blijkt dat zij lijdt aan een ernstige psychische kwetsbaarheid die rechtstreeks verband houdt met de opeenvolgende traumatische gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt, de onzekerheid van haar asielprocedure, de migratietrajecten van Turkije naar Duitsland en vervolgens naar België, alsook haar familiale situatie, dat de psychologe vaststelt dat zij kampt met chronische angstklachten, traumatische herbelevingssymptomen, ernstige emotionele uitputting, slaapproblemen, een duurzaam gevoel van machteloosheid en een afname van haar aanpassingsvermogen, dat het verslag bovendien benadrukt dat zij een uitgesproken kwetsbaarheid vertoont ten aanzien van situaties van instabiliteit, onzekerheid en gedwongen verplaatsingen, dat volgens de psychologe een nieuwe overdracht naar een ander land een ernstige psychologische risicofactor zou vormen en aanleiding zou kunnen geven tot een aanzienlijke verslechtering van haar geestelijke gezondheidstoestand, met zelfs het risico op het ontstaan van een majeure depressieve episode en dat het verslag uitdrukkelijk besluit dat de huidige stabiliteit van haar en haar gezin zoveel mogelijk moet worden behouden, dat nieuwe breuken in haar referentiekader moeten worden vermeden, dat zij binnen het gezin de centrale emotionele en organisatorische rol vervult. Deze elementen vinden steun in voornoemd verslag.

De verzoekende partij stelt dat deze vaststellingen rechtstreeks relevant zijn in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, inzonderheid het arrest C.K. e.a. tegen Slovenië van 16 februari 2017, dat het Hof in dat arrest heeft geoordeeld dat een overdracht in het kader van de Dublin III-Verordening verboden kan zijn wanneer zij, gelet op de bijzondere gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker, leidt tot een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare verslechtering van diens gezondheidstoestand, dat de Belgische autoriteiten bijgevolg niet enkel de algemene situatie in de verantwoordelijke lidstaat dienen te onderzoeken, maar eveneens de concrete gevolgen die de overdracht zelf zal hebben voor de betrokken persoon. De verzoekende partij betoogt dat uit het psychologisch verslag duidelijk blijkt dat voornoemd risico reëel aanwezig is.

De Raad merkt vooreerst op dat het voorgelegde verslag van 2 juni 2026 werd opgesteld door een klinisch psycholoog, die afhankelijk is van hetgeen haar door de patiënt, *in casu* de verzoekende partij, wordt verteld ("*Dit verslag werd opgesteld naar aanleiding van verschillende klinische gesprekken met mevrouw S.G. (…) in het kader van een evaluatie van haar huidige psychologische toestand*."), in tegenstelling tot een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Er wordt in het verslag gesteld dat de verzoekende partij een belangrijke psychologische kwetsbaarheid vertoont ten aanzien van situaties van instabiliteit, onzekerheid en verplaatsing, dat gelet op haar huidige klinische toestand een nieuwe procedure die een verandering van land of een nieuwe verplaatsing inhoudt, een belangrijke psychologische risicofactor vormt, dat een dergelijke situatie "*zou kunnen leiden*" tot een aanzienlijke verergering van haar psychische toestand en het ontstaan van een ernstige depressieve episode "*zou kunnen*" bevorderen. Deze stellingen worden echter niet concreet toegelicht of op medische wijze onderbouwd. Betreffende de stelling in het attest van de klinisch psycholoog dat een verandering van land of een verplaatsing zou kunnen leiden tot een aanzienlijke verergering van de psychische toestand van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat dit de verzoekende partij, die aan voornoemde klinisch psycholoog verklaarde reeds in het land van herkomst en ook tijdens haar verblijf in Duitsland met psychologische problemen te kampen, schijnbaar geenszins tegenhield om te reizen vanuit het land van herkomst naar Duitsland en vervolgens naar België. Uit voornoemd stuk blijkt geenszins *in concreto* dat er een risico bestaat dat de overdracht aan Duitsland een aanzienlijke achteruitgang van haar gezondheidstoestand teweeg zal brengen, nog minder dat het dan zou gaan om een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand die een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest inhoudt. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen krijgen indien nodig, dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België en dat er in de vorm van het "*common health certificate*" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen. Aldus zal de verzoekende partij, zelfs bij een achteruitgang van haar gezondheidstoestand, in Duitsland beroep kunnen doen op de nodige medische bijstand en zorgen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Het EHRM heeft bovendien bevestigd dat de overdracht van volwassen verzoekers, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling behoeven maar niet kritiek ziek zijn, geen schending van artikel 3 van het EVRM oplevert (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. t. Zwitserland en Italië).

Aan de hand van het voorgelegde verslag toont de verzoekende partij dus niet aan dat zij lijdt aan een ernstige psychische aandoening die maakt dat haar overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand en op een onmenselijke of vernederende behandeling.

6.7. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of de opeenvolgende asielprocedures, de eerdere negatieve beslissing in Duitsland en de voortdurende onzekerheid een bijzondere kwetsbaarheid creëren, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij haar psychologische problemen – die blijkens het voorgelegde psychologisch verslag van 2 juni 2026 het gevolg zijn van onder meer het verloop van de asielprocedures en de daar bijhorende onzekerheid – in rekening heeft genomen, doch tot het besluit is gekomen dat een overdracht aan Duitsland de verzoekende partij niet zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest. Door nogmaals te wijzen op het verloop van haar asielprocedure en de bijhorende onzekerheid, toont de verzoekende partij niet aan dat de door de verwerende partij gemaakte beoordeling foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of strijdig met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest is. Zij maakt met haar betoog evenmin concreet aannemelijk dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

6.8. Waar de verzoekende partij stelt dat rekening gehouden dient te worden met de aanwezigheid van drie minderjarige kinderen, dat de beslissing niet op ernstige wijze de situatie van haar kinderen onderzoekt, dat de aanwezigheid van drie minderjarige kinderen louter wordt vermeld, dat een concrete beoordeling volledig

ontbreekt, dat het Hof van Justitie nochtans heeft geoordeeld dat het belang van het kind een primaire overweging moet vormen en dat dit een daadwerkelijke analyse vereist, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de aanwezigheid van de drie minderjarige kinderen van de verzoekende partij in België. Zo vermeldt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat die beslissing ook geldt ten aanzien van de drie minderjarige kinderen, dat de verzoekende partij verklaarde wettelijk gehuwd te zijn en verklaarde drie minderjarige kinderen te hebben, allen met huidige verblijfplaats in België, en dat zij allen samen in België een verzoek om internationale bescherming indienden, en wordt er tevens op gewezen dat er ook voor de echtgenoot van de verzoekende partij een terugnameverzoek werd gericht aan de Duitse autoriteiten en zij ook voor hem instemden op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening en er ook voor hem een overdrachtsbesluit werd uitgevaardigd.

De kinderen dienen zich dus samen met hun ouders te begeven naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor hun verzoek om internationale bescherming. Het bestreden overdrachtsbesluit – en het overdrachtsbesluit genomen ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij – maakt dat eenzelfde lidstaat verantwoordelijk blijft voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van de verschillende gezinsleden, wat de gezinseenheid en het hoger belang van de kinderen waarborgt. De verzoekende partij stelt dat niet onderzocht wordt of de eenheid en de stabiliteit van het gezin beter kunnen worden gewaarborgd door behandeling van het verzoek in België, doch laat na concreet toe te lichten waarom de eenheid en de stabiliteit van het gezin beter zou kunnen worden gewaarborgd door behandeling van het verzoek in België, zodat niet blijkt dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet heeft gemotiveerd. De verzoekende partij toont met haar betoog – en door ter terechtzitting documenten van de scholing van haar kinderen te tonen – niet aan op welke wijze het hoger belang van de minderjarige kinderen nog verder in rekening diende te worden gebracht. De verzoekende partij, die samen met haar gezin zich naar Duitsland dient te begeven, haalt geen concrete omstandigheden aan specifiek met betrekking tot haar kinderen, die zich zouden verzetten tegen een overdracht naar Duitsland. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar kinderen, waarvan niet blijkt dat zij al niet in Duitsland naar school zijn gegaan, geen toegang (meer) zullen hebben tot onderwijs in Duitsland. Voorts zijn er ook geen aanwijzingen dat de verwerende partij omwille van omstandigheden die betrekking hebben op de minderjarige kinderen van de verzoekende partij niet zonder meer kon stellen dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, of problemen ondervinden met betrekking tot andere zaken, dat asielzoekers recht hebben op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en alle voordelen genieten van zodra zijn een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen en dat erkend kan worden dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang, doch dat zij van oordeel is dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening worden overgedragen per definitie belanden in een situatie die gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er met bepaalde relevante omstandigheden betreffende haar minderjarige kinderen – op individueel vlak of in het kader van de procedures om internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland – door de verwerende partij ten onrechte geen rekening werd gehouden of hierover ten onrechte niet werd over gemotiveerd.
In zoverre het betoog van de verzoekende partij dat de administratie niet heeft onderzocht of de opeenvolgende asielprocedures, de eerdere negatieve beslissing in Duitsland en de voortdurende onzekerheid een bijzondere kwetsbaarheid creëren, betrekking heeft op haar minderjarige kinderen, toont de verzoekende partij geenszins aan waaruit zou kunnen blijken dat de opeenvolgende asielprocedures, de eerdere negatieve beslissing in Duitsland en de voortdurende onzekerheid een bijzondere kwetsbaarheid hebben veroorzaakt in hoofde van de minderjarige kinderen, zodat niet blijkt – minstens de verzoekende partij niet aantoont – dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat uit het psychologisch verslag blijkt dat zij binnen het gezin de centrale emotionele en organisatorische rol vervult, dat een ernstige psychische ontregeling in haar hoofde bijgevolg rechtstreeks gevolgen zou hebben voor het welzijn van de kinderen, dat het belang van het kind, beschermd door artikel 24 van het Handvest en door artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, vereist dat hiermee rekening wordt gehouden, dat de bestreden beslissing geen concrete analyse van deze gevolgen bevat, merkt de Raad vooreerst op dat het psychologisch verslag waarnaar de verzoekende partij verwijst dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden, te meer daar de verzoekende partij tijdens haar Dublininterview zelf naliet aan te geven dat een overdracht naar

Duitsland zou kunnen leiden tot een ernstige psychische ontregeling met rechtstreekse gevolgen voor het welzijn van haar kinderen. Voorts merkt de Raad op dat *supra* reeds werd vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet onterecht werd geoordeeld dat er geen concrete elementen voorliggen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de verzoekende partij een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat er verder ook geen aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig, dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België, dat in het geval van de verzoekende partij de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat kan worden overgemaakt, de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien, dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "*common health certificate*" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen. Eveneens werd *supra* vastgesteld dat het verslag van de klinisch psycholoog geen ander licht werpt op deze beoordeling. De verzoekende partij laat bovendien na concreet toe te lichten wat de rechtstreekse gevolgen voor het welzijn van de kinderen zouden zijn indien er sprake zou zijn van een achteruitgang van haar psychische gezondheidstoestand bij een overdracht naar Duitsland. De verzoekende partij haalt dan ook geen concrete omstandigheden aan specifiek met betrekking tot haar kinderen, die zich zouden verzetten tegen een overdracht naar Duitsland. Het voornoemd psychologisch verslag en haar betoog in dit verband doen geen afbreuk aan de door de verwerende partij in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling.

6.9. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde "*relevante elementen van het dossier*" ten onrechte niet in overweging heeft genomen.

6.10. Waar de verzoekende partij nog stelt dat de nergens uit de beslissing blijkt dat de verwerende partij alternatieven heeft onderzocht, toont zij niet aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden was om alternatieven te onderzoeken en hierover te motiveren. Haar betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

6.11. De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Duitsland geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Duitsland.

De verzoekende partij toont met haar betoog en haar andersluidende overtuiging niet aan dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of disproportionele beoordeling.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en nu, gelet op het voorgaande, ook niet blijkt dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Duitsland op individuele gronden – met name omwille van de "*combinatie van een ernstige psychologische kwetsbaarheid, drie minderjarige kinderen, een langdurig migratietraject en het risico op een aanzienlijke verslechtering van de gezondheidstoestand*" – dient te vrezen voor een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich (om humanitaire redenen) gelet op artikel 3 (2) of artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij.

6.12. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet aannemelijk.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij evenmin de overige door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER